

Daniels bok – nummer førtisju

Avsløring av villedende læresetninger: En kritisk analyse av Daniel 8 og utfordringene mot adventistisk teologi

Jeff Pippenger
2024-01-11

Når Romas lille horn fremstilles i vers ni til tolv i Daniel kapittel åtte, er det et fordervet symbol, for det er et symbol på transvestittisme, en som kler seg i klær for begge kjønn og svinger mellom mannlig og kvinnelig. Det stemmer overens med millerittenes forståelse av at Roma ble fremstilt ved to faser, den første fasen som den romerske statsmakt og den andre fasen som den romerske kirkemakt, men i kjønnesveksling i versene er det lille horn ute av den historiske og profetiske rekkefølgen (fordervet). Likevel fremstiller hvert av de fire versene historie som er direkte knyttet til enten romersk statsmakt eller romersk kirkemakt. Det hedenske Roma forfulgte alle som motsatte seg dets keiserlige myndighet, men det pavelige Romas (kvinnelige) forfølgelse i vers ti er spesifikt rettet mot himmelen.

I den millerittiske forståelsen, der Roma var det fjerde og siste riket, ville vekslingen fra stat til kirke til stat til kirke igjen ikke ha vært noe anliggende. De hadde sett blandingen av jern og leire i føttene i Daniel kapittel to, og forsto det ganske enkelt som to faser av Roma, uten noe behov for å fastslå en bestemt historisk rekkefølge av et fjerde og femte rike. De forsto det samme i kapittel sju, der hornet som talte store ord mot den Høyeste, hadde tre horn revet opp fra dyrets, Romerrikets, opprinnelige ti horn. Selv om Miller skulle ha erkjent kjønnsvekslingen i vers ni til tolv, ville det ha vært uten betydning for hans forståelse av at det fjerde riket var Roma. I den millerittiske forståelsen endte det fjerde riket i 1798, og den neste profetiske hendelsen var Kristi annet komme.

Det feminine hornet identifiserer kvinnen som begår åndelig hor med det maskuline hornet, og er fremstilt i vers ti og tolv.

Og det vokste seg stort, like til himmelens hær; og det kastet noen av hæren og av stjernene ned til jorden og trakk dem ned. Daniel 8:10.

Forfølgelsen fra den pavelige makt var rettet mot kristendommen (himlenes hær), og i vers tolv mottar det pavelige Roma (femininum) makt til å fullbyrde sitt morderiske verk gjennom overtredelsen ved å drive hor med Europas konger.

Og en hær ble overgitt til ham mot det daglige offer på grunn av overtredelsen, og den kastet sannheten til jorden; og den handlet og hadde fremgang. Daniel 8:12.

«Hæren» i verset representerer den militære makt som ble gitt pavedømmet «mot det daglige». Ordet «mot» betyr «fra». Fra Europas hedenske konger (det hedenske Roma), representert ved «det daglige», ble militær støtte (en hær) gitt til pavedømmet «på grunn av overtredelsen». Sammenslutningen av kirke og stat, med kirken i kontroll over forholdet, er «overtredelsen».

Vinen av denne overtredelsen er kristent blod. Da pavedømmet først hadde fått kontroll over det hedenske Romas hærer, «kastet» det pavelige Roma («det») «sannheten til jorden; og det gjorde sin gjerning og hadde framgang».

I Daniel kapittel elleve, vers trettien, blir også overgivelsen av hærene til det pavelige Roma framstilt:

Og hærstyrker skal stå til hans tjeneste, og de skal vanhellige styrkens helligdom, og de skal ta bort det daglige offer, og de skal oppstille ødeleggelsens styggedom. Daniel 11:31.

Verset identifiserer den historiske overgangen fra hedensk Roma til pavelig Roma. I verset er «armene» de europeiske kongene som begynte å reise seg til støtte for pavedømmet, begynnende med Klodvig, frankernes konge (Frankrike), i året 496. «Armene» vanhelliget også «styrkens helligdom» (byen Roma) gjennom den vedvarende krigføringen fra det fjerde århundre og frem til året 538. «Armene» fjernet også den hedenske motstanden mot pavedømmets fremvekst, og innen året 508 var den hedenske motstanden til ende.

Ordet som er oversatt med «ta bort», er det hebraiske ordet «sur» og betyr «å fjerne». «Armene» satte «ødeleggelsens styggedom» (pavedømmet) på jordens trone i året 538. Når Daniel kapittel åtte, vers tolv, identifiserer at «en hær» ble gitt til det feminine lille hornet, stemmer det overens med vitnesbyrdet i vers trettien i kapittel elleve. Også Åpenbaringsboken vitner om den samme sannheten i kapittel tretten.

Og dyret som jeg så, var lik en leopard, og dets føtter var som en bjørns føtter, og dets gap som gapet på en løve; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighet. Åpenbaringen 13:2.

Søster White identifiserer direkte dyret i vers to som pavedømmet, og at dragen i verset er det hedenske Roma. Det hedenske Roma gav pavedømmet tre ting: «sin kraft og sitt sete og stor myndighet.»

Den militære makten ble gitt av det hedenske Roma med begynnelse hos Klodvig i året 496. «Setet» å herske fra ble gitt til pavedømmet i året 330, da keiser Konstantin flyttet sin hovedstad til Konstantinopel og overlot sin tidligere hovedstad, Roma, til den pavelige kirkes kontroll. I året 533 fastslo keiser Justinian at paven var kirkens overhode og kjetternes refser, og overførte sin «store myndighet» til paven i Roma. Vers tolv i Daniels bok, kapittel åtte, angir tidspunktet da en «hærskare» ble gitt, og denne profetiske sannhet blir bevitnet av mange vitner. Fra dette tidspunkt (med begynnelse i året 496) «lyktes» pavedømmet.

Det skulle fortsette å «virke» og «ha framgang» inntil enden på harmen mot det nordlige riket Israel inntraff i 1798, og pavedømmet fikk sitt dødelige sår.

Og kongen skal gjøre etter sin egen vilje; og han skal opphøye seg selv og gjøre seg stor over enhver gud, og tale forunderlige ord mot gudenes Gud, og ha framgang inntil harmen er fullbyrdet; for det som er fastsatt, skal bli gjort. Daniel 11:36.

Vers ni i kapittel åtte beskriver det maskuline Roma (hedensk Roma) og fremstiller den eroblingsprosess i tre trinn som hedensk Roma fullførte, og som foregrep de tre geografiske områdene som måtte erobres for at det pavelige Roma skulle bli opprettet på jordens trone, slik dette fremstilles ved de tre hornene som ble rykket opp i kapittel sju. Disse to tredelte erobringene til hedensk og pavelig Roma representerte det moderne Romas tre geografiske hindringer i vers førti til førtitre i Daniel elleve. Deretter blir det maskuline lille hornet (hedensk Roma) igjen fremstilt i kapittel åtte, vers elleve. I dette verset er den helliggjorte logikken så uangripelig at de spottende menn som styrer Jerusalem, ble tvunget til å innføre flere teologiske løgner for å oppreise sitt forfalskede fundament.

Ja, han opphøyet seg endog til hærens fyrste, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og stedet for hans helligdom ble styrtet ned. Daniel 8:11.

Idet vi begynner å ta opp de falske myntene og smykkene som er blitt innført i adventismen siden 1863, bør det bemerkes at det finnes to primære felter for påstått teologisk ekspertise som adventismen smykker seg med, og som danner grunnlaget for dens opprettholdelse av den frafalne protestantismens og katolisismens læresetninger. Påstanden som adventismens moderne teologer fremsetter, er at de enten er eksperter i bibelsk historie, eller eksperter i bibelske språk. Deres anvendelse av verset åpenbarer at det profetiske ord er blitt som en forseglet bok for dem, og åpenbarer også at deres påstand om å være eksperter i de bibelske språk ganske enkelt er den moderne manifestasjon av fariseismen.

For det første er det ignoreringen av kjønnes veksling for det lille hornet i vers ni til tolv. Hvis de virkelig var eksperter i det hebraiske språket, ville de ikke benekte eller utvanne det faktum at Daniel med hensikt benyttet kjønnsveksling i versene. Det lille hornet fremstilles i begge kjønn, og disse kjønnene veksler frem og tilbake gjennom versene. Teologene forsøker å dekke over dette forholdet med skrap og falske mynter, for det identifiserer tydelig at vers elleve viser til hedensk, ikke pavelig Roma. De insisterer naturligvis på at det lille hornet i vers elleve er paven, mens det i virkeligheten er hedensk Roma.

Når det er erkjent at to av de fire versene om det lille hornet er hankjønn og to er hunkjønn, blir det enkelt å innarbeide den bibelske sannhet at en kvinne i Bibelens profetier representerer en kirke, og en mann representerer en stat. Kunnskapen om dette gjør det mulig for alle som vil se, å forstå at det lille hornet i vers elleve er maskulin Roma (det hedenske Roma), ikke feminin Roma (det pavelige Roma).

Verset forstås da slik at det lærer at det hedenske Roma (han) opphøyet seg mot hærskares fyrste, slik det hedenske Roma gjorde da det satte hærskares fyrste på Golgatas kors. Ikke bare opphøyet det hedenske Roma seg mot Kristus ved korset, men verset fortsetter med å si at ved ham (det hedenske Roma) «ble det daglige offer tatt bort».

I Daniels bok finnes det to hebraiske ord som begge oversettes med «ta bort». Ordene er «sur» og «rum». Begge ordene brukes i helligdomstjenesten. Sur betyr å ta bort eller fjerne, og når asken fra alteret i helligdommen ble fjernet, er ordet som brukes for å beskrive fjerningen av asken, «sur». Ordet «rum» betyr å løfte opp og opphøye, og når presten i helligdommen skulle løfte opp et

svingoffer, skulle han «rum» (løfte opp) offeret. I vers elleve skulle det hedenske Roma («det daglige») «rum» (ta bort) hedenskapet ved å løfte opp og opphøye hedenskapets religion.

Det hedenske Roma ville opphøye og exaltére hedenskapets religion. De adventistiske teologene som gjør krav på sakkunnskap i de bibelske språkene, velger å behandle hver forekomst av «ta bort» i Daniels bok som «fjerne». De unnlater å anerkjenne Daniels særegne og presise skrivemåte, og setter dermed seg selv over profeten Daniel.

Teologene som bekjenner å forstå de bibelske språkene, fremfører argumenter for å rettferdiggjøre hvorfor Daniel skal ha ment det samme, når han benyttet to forskjellige ord. De legger frem lange og trettende ordstudier for å opprettholde sine falske påstander. Teologene som bekjenner å forstå bibelsk historie, hevder at den falske anvendelsen bygger på erkjennelsen av at det samme ordet i forskjellige historiske perioder kan bety noe annet, og at når Daniel derfor benyttet to forskjellige ord, er det bare en historisk ekspert som kan fastslå hva Daniel faktisk mente. Det er viktig å identifisere disse to falske metodene, for de blir ofte benyttet av teologene som søker å skjule seg for metodologien i «linje på linje».

Ja, han opphøyet seg endog til hærens fyrste, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og stedet for hans helligdom ble styrtet ned. Daniel 8:11.

Ordet som er oversatt med «tatt bort» i verset, betyr å «løfte opp og opphøye». Det betyr ikke å fjerne. Dette faktum skaper forvirring og selvmotsigelse for de adventistiske teologene, for deres premisser holder ikke stand under en enkel vurdering av verset når den faktiske definisjonen av ordet Daniel brukte, anvendes på verset. De hevder at det lille hornet i verset er det pavelige Roma, og derfor ville verset lyde at «ved ham» (det pavelige Roma) «ble det daglige opphøyet».

De har selvsagt ingen problemer med å ta med det tilføyde ordet som Søster White uttrykkelig sier ble tilføyd av menneskelig visdom og ikke gjelder teksten.

«Så så jeg med hensyn til det ‘daglige’ (Daniel 8,12) at ordet ‘offer’ var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte ropet om dommens time.» Early Writings, 74.

De identifiserer «det daglige» som Kristi helligdomstjeneste, slik at «det daglige offeret» opprettholder oppfatningen av at «det daglige» er Kristi offergjerning i den himmelske helligdom. Men inspirasjonen fastslår at ordet «offer» «ikke hører til i teksten».

Når Efraims drankere identifiserer «det daglige» som Kristi helligdomstjeneste, ville verset da lyde: «av ham» (det pavelige Roma) «ble det daglige tatt bort», eller det ville lyde: «ved den pavelige makt ble Kristi helligdomstjeneste tatt bort.» De lærer faktisk denne usannheten. De insisterer på at gjennom mørket under det pavelige herredømme ble den sanne forståelsen av Kristi helligdomstjeneste fjernet fra menneskenes sinn.

Likevel betyr ikke ordet som er oversatt med «ta bort», å fjerne; det betyr å løfte opp og opphøye. Dersom de selverklærte ekspertene på bibelske språk korrekt anvendte betydningen av det hebraiske ordet «rum» på dette avsnittet, måtte deres gjengivelse lyde: «ved den pavelige makt ble

Kristi helligdomstjeneste løftet opp og opphøyet.» Når har pavedømmet noensinne løftet opp og opphøyet Kristus?

De søker å påtvinge det hebraiske ordet «sur» definisjonen til det hebraiske ordet «rum». Daniel bruker ordet «sur», som betyr å fjerne, i forbindelse med «det daglige» i to andre vers, men i vers elleve valgte Daniel ordet «rum», som betyr å løfte opp og opphøye. Ikke bare er sammensuriet av fabler om dette verset dårskap på grunn av forvrengningen av betydningen av ordet som er oversatt med «ta bort», men det har aldri vært en tid da Kristi helligdomstjeneste på noen måte ble fjernet fra menneskene.

Men denne mann, fordi han blir til evig tid, har et uforgjengelig prestedømme. Derfor kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham, ettersom han alltid lever for å gå i forbønn for dem. Hebreerne 7:24, 25.

Å hevde, slik adventistteologene gjør, i et forsøk på å støtte opp under sin falske anvendelse av verset, at det fantes en tidsperiode da pavedømmet utøvde en form for makt til å fjerne Kristi forbønnstjeneste i helligdommen, er absurd!

Men teologene lærer ikke at verset viser at pavedømmet opphøyet og opphøyde Kristi helligdomstjeneste. De unngår meningen i Daniels ord og det inspirerte råd fra Ellen White for å lære det de selv velger å lære, til tross for vitnesbyrdet i Daniels ord.

Ja, han opphøyet seg selv like til hærens fyrste, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og hans helligdoms sted ble styrtet ned. Daniel 8:11.

Teologene lærer at verset betyr: «ved den pavelige makt ble Kristi helligdomstjeneste fjernet», og at fjerningen av Kristi helligdomstjeneste fra menneskenes sinn støttes av det forhold at i forbindelse med denne fjerningen ble stedet for Kristi «helligdom styrtet ned». Det finnes ikke ett eneste vers i Guds Ord som fastslår at den himmelske helligdom, hvor Kristus utfører sin forbønnstjeneste, noen gang er blitt styrtet ned. Heller ikke finnes det noe bibelsted som fastslår at himmelen selv, som er «stedet for hans helligdom», noen gang er blitt styrtet ned. Igjen setter teologene seg over profeten Daniel, for de insisterer på at «stedet for hans helligdom» i verset sikter til Guds helligdom, til tross for at Daniel lærer det stikk motsatte av denne tanken.

De angivelige ekspertene i det hebraiske språket insisterer på at det hebraiske ordet «rum» i dette verset må forstås med betydningen av det hebraiske ordet «sur». De insisterer også på at det hebraiske ordet «miqdash» må forstås som det hebraiske ordet «qodesh». «Miqdash» og «qodash» blir begge ganske enkelt oversatt med «helligdom» i Daniels bok, men de har forskjellige betydninger. «Miqdash» betegner enhver helligdom, enten det er Guds helligdom eller en hedensk helligdom. Det er det generelle ordet for helligdom, men «qodesh» brukes i Bibelen bare om Guds helligdom.

Daniel kjente forskjellen mellom en hedensk helligdom og Guds helligdom. Hvis Daniel skulle betegne en hedensk helligdom, ville han bruke ordet «miqdash». Det er forbløffende for meg at de angivelige ekspertene på det hebraiske språket aldri tar opp det faktum at Daniel i fire påfølgende vers bruker begge ordene tre ganger. Daniels bruk av de to hebraiske ordene, som begge oversettes

med «helligdom», definerer den betydningen Daniel hadde til hensikt at skulle forstås.

Ja, han opphøyet seg selv like til hærens fyrste, og ved ham ble det stadige offer tatt bort, og stedet for hans helligdom ble styrtet ned. Og en hær ble overgitt til ham mot det stadige offer på grunn av overtredelsen, og den kastet sannheten til jorden; og den handlet og hadde framgang. Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den bestemte hellige som talte: Hvor lenge varer synet om det stadige offer og den ødeleggende overtredelsen, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å trækkes under fot? Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager; da skal helligdommen bli rensset. Daniel 8:11–14.

I selve det avsnittet som omfatter Adventismens grunnlag, benytter Daniel to forskjellige hebraiske ord som begge oversettes med «helligdom». I vers tretten og fjorten valgte Daniel å bruke det hebraiske ordet for «helligdom» som i Bibelen bare brukes for å betegne Guds helligdom, men i vers elleve brukte Daniel det alminnelige eller generiske hebraiske ordet som kan betegne Guds helligdom, eller det kan betegne en hedensk helligdom.

Hvis Daniel hadde ønsket å identifisere «helligdommen» i vers elleve som Guds helligdom, ville han ha brukt det samme hebraiske ordet som han brukte to ganger i løpet av de neste tre versene. Det er fullstendig klart at Daniel gjorde et skille mellom en hedensk helligdom i vers elleve og Guds helligdom i vers tretten og fjorten! Men Efraims drukkenbolter hevder at «stedet for hans helligdom», som ble «kastet ned», i vers elleve, var stedet for Guds helligdom, selv om de unngår ordet «sted».

De lærer at pavedømmet tok bort Kristi forbønnstjeneste og styrtet sannheten om den himmelske helligdom til jorden. Men Daniel var tydelig på at «helligdommen» i vers elleve ikke var Guds helligdom, men en hedensk helligdom. Daniel var like tydelig på at det ikke var «helligdommen» som ble styrtet, men «stedet» for hans helligdom.

Ved å nekte å anerkjenne den tilsiktede kjønnsmessige vekslingen i vers ni til tolv, tok de moderne teologene til seg definisjonen av «det daglige» som hadde sitt opphav i det frafalne protestantismen, og begynte å bygge et fundament på menneskelige gjetninger, tradisjonens og sedvanens sand. Når de kommer til vers elleve, forkaster de endog det inspirerte råd fra Søster White, som fastslo at Millers forståelse av «det daglige» som hedenskap var korrekt, og begynner å benytte kunsten å villed og gjet seg frem for å forsvare sin kjærlighet til katolsk og protestantisk teologi.

De forvandler det hedenske Roma til det pavelige Roma i verset, og de tvinger definisjonen av «ta bort» inn på ordet som betyr «løfte opp og opphøye». De definerer det sataniske symbolet «det stadige» som et guddommelig symbol, og insisterer deretter på at et hedensk tempel er Guds tempel, samtidig som de unngår den direkte henvisningen til helligdommens «sted». Og de «ulærde» (slik Jesaja betegner dem), som bare vil forstå dersom de «lærde» forteller dem at det er slik, tar imot retten av fabler til sin egen undergang.

Vi vil fortsette vår betraktning av kunnskapens tilvekst, fremstilt som juvelene i Millers drøm, i neste artikkel.

«Apostelen Paulus advarer oss om at ‘i de siste tider skal noen falle fra troen og holde seg til forførende ånder og demoners lærdommer.’ Dette er hva vi kan vente. Våre største prøvelser vil komme på grunn av den klasse som en gang har forfektet sannheten, men som vender seg fra den til verden og tramper den under sine føtter i hat og hån. Gud har et verk for sine trofaste tjenere å utføre. Fiendens angrep må møtes med hans ords sannhet. Løgnen må avsløres, dens sanne karakter må åpenbares, og lyset fra Jehovas lov må skinne frem inn i verdens moralske mørke. Vi skal fremholde kravene i hans ord. Vi skal ikke bli holdt skyldfrie dersom vi forsømmer denne høytidelige plikt. Men mens vi står til forsvar for sannheten, la oss ikke stå til forsvar for oss selv og gjøre stort oppstyr fordi vi blir kalt til å bære bebreidelse og uriktig fremstilling. La oss ikke ha medlidenhet med oss selv, men være svært nidkjære for Den Høyestes lov.»

«Apostelen sier: ‘For den tid skal komme da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, ettersom det klør dem i øret; og de skal vende øret bort fra sannheten og bli vendt til fabler.’ På alle kanter ser vi mennesker som lett lar seg fange av de forførende innbilningene til dem som gjør Guds ord ugyldig; men når sannheten blir lagt fram for dem, fylles de av utålmodighet og vrede. Men apostelens formanings til Guds tjener er: ‘Våk over alt, uthold lidelser, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste.’ Også i hans dager var det noen som forlot Herrens sak. Han skriver: ‘Demas har forlatt meg, fordi han fikk kjærlighet til den nåværende verden;’ og igjen sier han: ‘Kobbersmeden Aleksander har gjort meg mye ondt. Herren skal gi ham igjen etter hans gjerninger. Vokt deg også for ham, for han har stått våre ord kraftig imot.’»

«Profeter og apostler gjennomgikk lignende prøvelser med motstand og vanære, og selv Guds plettfriske Lam ble fristet i alle ting slik som vi. Han utholdt synderes motsigelse mot seg selv.

«Enhver advarsel for denne tid må trofast frembæres; men ‘Herrens tjener må ikke stride, men være mild mot alle, dyktig til å lære, tålmodig; med saktmodighet rettleder dem som setter seg imot.’ Vi må omhyggelig ta vare på vår Guds ord, for at vi ikke skal bli besmittet av de bedragerske gjerningene hos dem som har forlatt troen. Vi skal motstå deres ånd og innflytelse med det samme våpen som vår Mester brukte da mørkets fyrste gikk til angrep på ham, — ‘Det står skrevet.’ Vi bør lære å bruke Guds ord med dyktighet. Formaningen lyder: ‘Legg vinn på å stå din prøve for Gud, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rett deler sannhetens ord.’ Det må være flittig arbeid og inderlig bønn og tro for å møte de falske læreres og forførerers snikende villfarelse; for ‘i de siste dager skal det komme farlige tider. For menneskene skal elske seg selv, være pengekjære, skrytende, hovmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, vanhellige, uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalere, avholdsløse, rå, uten kjærlighet til det gode, sveikefulle, overilte, oppblåste, slike som elsker lystene høyere enn Gud; de har gudsfrykts skinn, men fornekte dens kraft: vend deg bort fra slike.’ Disse ord skildrer karakteren hos de menn som Guds tjenere vil måtte møte. ‘Baktalere,’ ‘uten kjærlighet til det gode,’ vil angripe dem som er trofaste mot sin Gud i denne fordervede tidsalder. Men Himmelens sendebud må åpenbare den ånd som ble lagt for dagen hos Mesteren. I ydmykhet og kjærlighet må han arbeide for menneskers frelse.»

«Paulus fortsetter med hensyn til dem som motsetter seg Guds verk, og sammenligner dem med de menn som førte krig mot de trofaste i det gamle Israels tid. Han sier: 'Lik som Jannes og Jambres stod Moses imot, således står også disse sannheten imot; mennesker med fordervet sinn, udugelige med hensyn til troen. Men de skal ikke komme videre; for deres dårskap skal bli åpenbar for alle, likesom også deres ble det.' Vi vet at den tid kommer da dårskapen i å føre krig mot Gud skal bli åpenbart. Vi kan tillate oss å vente i rolig tålmodighet og tillit, hvor meget vi enn blir baktalt og foraktet; for 'intet er skjult som ikke skal bli åpenbart,' og de som ærer Gud, skal bli æret av ham i menneskers og englers nærvær. Vi skal få del i reformatorenes lidelser. Det står skrevet: 'Bespotterne som spottet deg, falt på meg.' Kristus forstår vår sorg. Ikke én av oss er kalt til å bære korset alene. Lidelsens mann fra Golgata røres av følelsen av våre smerter, og ettersom han selv har lidd da han ble fristet, er han også i stand til å hjelpe dem som er i sorg og prøvelse for hans skyld. 'Ja, og alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, skal lide forfølgelse. Men onde mennesker og forførere skal gå fra vondt til verre, idet de bedrar og blir bedratt. Men bli du i det som du har lært.'» Review and Herald, 10. januar 1888.